

ХІІ

- Голям си гладник. Май не се нахрани?
- А, как да не съм!
- То това е добре, ама как ще се върнем горе?
- Ще попитаме човека от телевизора.
- Ама че си глупчо!
- Аз, ако можех, бих ти казал как.
- Тогава не говори глупости.
- Защо не попита робота?
- Все аз ли ще питам?
- Ти предявяваш желание.
- Кога съм го предявявала?
- Когато искаше да говориш с телевизора.
- Ти се стесняваш, макар че не ти прилича.
- Не съм се стеснявал, а не ми е удобно.
- Ти кога ли си признаваш!
- Никога не ми вярваш!
- Котка по гръб пада ли?
- Случвало се е.
- Виждал ли си котка да пада по гръб?
- Да, но веднага се изправя.
- Като теб. Ти паднеш ли, веднага се изправяш.
- Пък ти никога не щеш да паднеш.
- А кой иска да пада безпричинно?
- Разбира се, никой.
- Е, тогава?
- Какво тогава?
- Ти, Йолик, си като малките деца!
- Как ми се иска да съм малко дете!
- Нима?
- Да. И безгрижно да си играя.

- Но да си пак тук?
- Разбира се. Но какво става?
- Сега се издигаме нагоре.
- Ти ли натисна копчето?
- Аз, я! Да не съм саката!
- Само си заядлива.
- Ти много приличаш на мен.
- Намираш ли прилика?
- Да.
- В какво е?
- В това, че не оставаш по гръб нито секунда.
- И ти ли не оставаш?
- Не.
- А ако се наложи?
- Не знам. Мисля, че по гръб да се стои е много неудобно. Ти също си го разбрал това.
- Това е глупав и безсмислен разговор.
- А за какво да говорим?
- Да видим какво има по тяхната телевизия.
- Веднъж да измислиш нещо!
- Ти ме подценяваш.
- А да те надценявам ли?
- Не. По-добре пусни телевизора.
- Ти си седнал и само издаваш заповеди.
- Сякаш не можеш да го пуснеш!
- Там е работата, че не знам къде се натиска. Има толкова много копчета, че ми се замайва главата!
- Чакай да видя! Тук е написано, ама на техния език.
- Натискай ги наред всичките, тогава.
- Те не се натискат, а се въртят.
- Е, тогава ги върти.
- А ако го разваля?

- Те са техници. Ще го поправят.
- Наслуки ще завъртя най-долното.
- Ха! Улучи!
- Сега кажи, че нямам наклонност към тази работа!
- Защо не си станал тогава телевизионен техник?... А!

Какви са тези неща?

- Това трябва да е някакъв филм.
- Телевизията им била цветна!
- А каква искаш да е?
- Цветна, разбира се!
- Нищо не им разбирам.
- Техният език е много неразбираем.
- Сякаш е марсиански. Няма нито една позната дума.
- Нали имат хора на Марс. Трябва да са го научили от местното население.
- Няма марсианци. Аз само така го казах.
- Да! Ти винаги говориш без да си сигурен.
- Аз съм сигурен, че няма марсианци.
- Но каза, че езикът им приличал на марсиански!
- Ти не разбираш от преносен смисъл!
- Я-а! Каква техника! От купола на голямата излиза малка подводница!
- Сега пък някакви подводни автомобили.
- И пак продължават да говорят и нищо не им разбирам.
- Това пък е някакъв кораб и май че тези говорят на английски.
- Да, отдолу превеждат на техния език.
- Каква полза? Не разбираш ли английски?
- Учила съм, ама какво ти помня!
- Виждаш ли! Сега ти е нужен!
- О-о! Я виж! Под вода се стрелят!

- Такъв филм не съм гледал!
- Леле! Какъв ужас!
- Езикът им е по-голям ужас.
- Хем на гръцки, хем на финландски прилича.
- Ти пък откъде си чувала финландски?
- Чувала съм. Той е също така неразбираем.
- Всеки език е неразбираем, щом не го знаеш.
- Гледай! Като онази машина, дето я видяхме да лети и да се крие под водата. Но сега върви и по сушата.
- Говорят пак на неразбираемия си език!
- Трябва да го научим, за да го разбирате.
- Доста време ще си изгубим, докато го научим.
- Ти смяташ ли, че това ще бъде изгубено време?
- Разбира се! Кой знае дали такъв език въобще е научаем.
- Щом го говорят хората!
- Аз ще отида да се поровя из библиотеката, дано намеря някой учебник по този език.
- Там трябва да има много интересни книги. Аз ще отида да видя.
- Може да има книги и на други езици. Я първо изключи телевизора. Така!